

με τη φέτα το καρπούζι στο 'να χέρι
με φιλιά μισολιωμένα, καλοκαίρι
καλοκαίρι
λίγες φλούδες στις κουζίνας το μαχαίρι

Ηρακλής Κακαβάνης

Ελληνικό καλοκαίρι... Με μια φέτα καρπούζι και ένα κομμάτι τυρί... Φαγητό μπορεί να μην είχαμε, το καρπούζι όμως δε μας έλειπε. Πάντα, δίπλα στον καπνό φυτεύαμε και 3 στρέμματα μποστάνι. Εκεί στο σύνορο μποστανιού και καπνού κοιμόμουν, μέχρι να με ξυπνήσουν όταν έβγαινε ο ήλιος. Στην αρχή τρόμαζα από το συνεχές «κρακ» «κρακ»... Σαν ένα πλήθος βατράχων να κοάζει ο ένας μετά τον άλλο... μου φαινόταν τόσο παράξενος ο ήχος... και τόσο απίστευτη η εξήγηση!!!

Τα καρπούζια, λέει, μεγαλώνουν τη νύχτα και καθώς μεγαλώνουν κάνουν αυτό τον περίεργο θόρυβο!!!

Με το που ξυπνούσα, σταματούσαν οι γονείς από το μάζεμα του καπνού για να φάμε. Πρώτα έπρεπε να «βγάλουμε» καρπούζι. Κατέστρεψα πολλά καρπούζια και πολλά φυτά μέχρι να μάθω να «βγάζω» καρπούζι. Να μάθω να ξεχωρίζω από το θόρυβο αν είναι φτασμένο ή όχι. Φτασμένο, όχι παραφτασμένο ή μισοάγουρο... Γιατί το καρπούζι για να είναι νόστιμο πρέπει να το κόψεις την 40ή ημέρα από τη μέρα που θα βγει το άνθος και οπωσδήποτε το πρωί, πριν βγει ο ήλιος. Αλλιώς χάνει τη δροσεράδα του, δεν τρώγεται. (Και επίσης να είναι και φρεσκοκομμένο. Γι' αυτό και επιλέγουμε, όταν αγοράζουμε, καρπούζι που το κοτσάνι του να

είναι χλωρό).

Τόσο πολύ μου άρεσε το καρπούζι που πριν βάλω κάτι άλλο στο στόμα έτρωγα πρώτα μια φέτα καρπούζι και ας ήξερα ότι η προειδοποίηση θα επαληθευτεί. «Φάε πρώτα κάτι, λίγο τυρί, και μετά καρπούζι, θα πονάς...». Τι αφόρητος πονόκοιλος... Και όταν μετά, τα καλοκαίρια έβλεπα στο πρωινό των ξενοδοχείων τους ξένους να τρώνε καρπούζι ένιωθα πάντα να με πονά η κοιλιά...

Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί μας μάθανε να τα τρώμε μαζί καρπούζι και τυρί... Κάποια στιγμή, όταν εμφανίστηκε στη ζωή μου ο γκούγκλις, έμαθα ότι «πρόκειται για ένα πολύ καλό συνδυασμό καλίου (καρπούζι), και νατρίου (τυρί) που εξασφαλίζει την ισορροπία αυτών των δύο ηλεκτρολυτών».

Πώς μου ήρθαν όλα αυτά τώρα; Νόμιζα ότι η καρπουζομανία ήταν των Ελλήνων... Κι όμως ήταν κάποιοι που μας ξεπερνούσαν, οι Σοβιετικοί, και δη οι Μοσχοβίτες. Πώς και γιατί; Η συνέχεια στο ΑΤΕΧΝΩΣ τις επόμενες μέρες.

Πηγή: ΑΤΕΧΝΩΣ

Ο πίνακας το «Παιδί που Τρώει καρπούζι» είναι του Λουκά Γεραλή.